

KAPITOLA DRUHÁ

KANADSKÉ TURNÉ 2008

Se svým úspěchem v Carnegie Hall Karel probudil u emigrantů ještě větší zájem o své koncerty. Dokonce pro ně vystupoval i dvakrát do roka, většinou v New Yorku. Tentokrát jsem se rozhodl pro velký zájem kanadských fanoušků udělat koncerty v Torontu, Edmontonu a Vancouveru. Nebyly to jenom úspěchy samotných koncertů, ale po každém z nich následovala autogramiáda a recepce, což určitě patřilo k vyvrcholení celého večera. Tam se ukázalo, jak moc fanoušci toužili po osobním setkání s Mistrem.

V Torontu v Kanadě, kam Karel s muzikanty přiletěli, jsme měli také několik zážitků. Jak muzikanti po jednom vycházeli, já jsem stále vyhlížel Karla. Všichni už byli venku a Karel pořád nikde. Felix Slováček šel mezi posledními a já jsem se ho otázel. „Nevím,“ odpověděl, „ale viděl jsem, že ho tam emigrační policajti tak trochu dusili.“ Říkám si, půjdu mu pomoci, vím, že Karel byl na tom se svou angličtinou dobře, ale přesto se občas na mě obrátil o pomoc. Dokonce i při generálce už kontroloval hlediště a koukal, kam si mě posadí. Několikrát se stalo, že si Karel připravoval uvítací nebo děkovný proslov už večer předtím. Jednou dokonce už v letadle, když jsme se přesunovali z místa na místo a on většinou přišel ke mně s hotovým proslovem a slovy: „To víš, já potřebuju tu angličtinu trošku učesat. Anglicky mluvím většinou, jen když přijedu sem za tebou.“

Fanouškům bylo jedno, jak to zní nebo jestli je to správně anglicky. Byl jejich miláček, a i kdyby jim vyprávěl o pohřbu svého dědečka, tak mu budou

tleskat. Při svých děkovných chvalozpěvných proslovech mezi skladbami, v místech, kde to bylo možné, mě posadil blízko, takže v momentě ovací se ke mně přitočil a jenom tak mezi zuby si řekl o nápovědu.

V Torontu na letišti jsem se vydal dovnitř do vstupní haly, kde sídlil imigrační úřad. Už na dálku jsem Karla viděl a chtěl jsem se vydat k němu. Ale zastavil mě sekuriták, že tam nemůžu. Řekl jsem mu, že jsem jeho manažer a on nemluví anglicky, proto pro mě poslali, což tak úplně pravda zase nebyla. Prohlíželi Karlovy papíry a on už mě zdálky vyhlížel: „Jé, Jirko, to je dobře, že jsi přišel, aspoň ti můžu říct osobně, že to je hrozný a že to kanadské turné musíte zvládnout beze mne.“ Ptám se jich, co je za problém, že já jsem jeho manažer. Tak se mě začali ptát na účel jeho návštěvy a kontrolovali pracovní vízum. Ukázal jsem originály, jména měst a haly, ve kterých Karel bude mít koncert. Když jsem řekl jména měst a koncertních sálů, oficír se jenom tak cynicky usklíbal. Řekl jsem mu, ať se podívá na naše webové stránky. S úsměvem mi odpověděl, že to tedy udělá. Na počítači vytknul Karlovo jméno a říkám mu, ať si najde „Canadian tour“. On se naklonil k obrazovce, chvíli koukal do počítače a polohlasně si četl pro sebe. Zvedl hlavu a optal se: „Is this for real?“ Je to pravda? Já jsem jenom kývl hlavou a povídám, že samozřejmě. Najednou se postavil, srazil paty, zasalutoval, koukl se na Karla a povídá: „Welcome to Canada, Maestro.“ Karel se na mě podíval: „Co jsi mu řekl, že ho to tak najednou změnilo?“ Říkám: „Karle, tady jsou velice pobožní a já jsem mu řekl, že jsi Gott – Bůh. On si to ověřil ve tvém pasu a zjistil, že je pravda, že jsi opravdu Bůh.“

Později, když Karel procházel z jedné haly do druhé, praví: „No to se mu vůbec nedivím, že srazil paty a zasalutoval. Jirko, to je nádhera. A ten zvuk!“ Opravdu, pro mě bylo vždy důležité dát Karlovi „only the best of the best“. Jenom to nejlepší z nejlepšího.

V Torontu jsme zorganizovali Karlovi velké přivítání. Jedna známá z Kanady se s námi domluvila a objednala z indiánské rezervace pravou indiánskou skupinu a indiáni, vyzdobeni barevným peřím, tancovali za zvuku svých bubnů po celé letištní hale. My jsme ho jako vždycky vítali s velkým transparentem: „Karle, vítáme tě v Kanadě.“ Karel mi neopomněl ukázat svůj obdiv a vždycky mi za takové věci děkoval: „Jirko, já už o tom přemýšlím